

Діло

<p>РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 18, 4. пов. Касов. нум. ш. 26.725. Адреса теле. „Діло-Львів“. Число телефону 505. Репонісія редакції по вимозі.</p>	<p>ПЕРЕДПЛАТА в Австро-Угорщині: місячно . . . . . 5— К. чотирма . . . . . 17— „ піврічно . . . . . 28— „ річно . . . . . 54— „ у Львові (без доставки): місячно . . . . . 4— К. чотирма . . . . . 12— „ піврічно . . . . . 22— „ річно . . . . . 44— „ в Німеччині: місячно . . . . . 20— М. річно . . . . . 66— „ За доставку адресою платити ок. 50 с.</p>	<p>Ціна виходу: Ціна виходу, друкований аркуш 10 с., з м'яким обкладинкою 15 с., з м'якою обкладинкою 20 с. Ціна виходу, друкований аркуш 10 с., з м'якою обкладинкою 15 с., з м'якою обкладинкою 20 с. Ціна виходу, друкований аркуш 10 с., з м'якою обкладинкою 15 с., з м'якою обкладинкою 20 с.</p> <p>У Львові 50 с. по пошті 100 с.</p>
---	--	--

Видас: Видівничча Спільна „Діло“.

Начальний редактор: Д-р Василь Панейко.

Проти австро-польського полагодження.

Австрія не повинна віддати Галичини.— Набезпечна відокремлення Галичини.

Львів, 26. червня 1918.

З хвилею, як австро-польське полагодження починають форсувати Мадари, які хотять для себе Далматії і Босні й Герцеговини, а за се виставляють як „компензату“ для Австрії австро-польське полагодження, — в кругах австрійських Німців починає будити ся реакція проти такого полагодження польської справи. Публичний вислів сьому дала поки що христ.-соц. „Reichspost“, але ся реакція будить ся також в німецьких польських групах.

В статі, про яку ми вже згадували в передовій п. н. „За утворенє українського коронного краю“ (ч. 139. з 22. с. м.) „Reichspost“ (з 19. с. м.) вказує на те, що коли Угорщина дістала-би Далматію і Босну й Герцеговину, Австрія не тільки втратила-би Далматію і співволодіє в Босні й Герцеговині, але також мусіла-би відступити Польщі Галичину. А що Польща, маючи довгу границю з Пруссією і з Угорщиною, а коротку з Австрією, підлягала би господарським і через те й політичним впливам з одної сторони Пруссії, з другої Угорщини, то австро-польське полагодження стало-би властиво угро-польським полагодженням. Проти такого полагодження „Reichspost“ як найрішучіше застерігає ся, домагаючи ся, щоб австрійське правительство ясно й рішуче заявило, що не думає зрікати ся ані ступня австрійської державної території.

Та сама „Reichspost“ з 21. с. м. мстить принципіально статю п. н. „Zur polnischen Frage“, в якій вказує основн полагодження польського питання. Сї основн такі, що треба трактувати окремо справу Польського Королівства і окремо справу Галичини.

„Конгресова Поляша“, утворена віденським конгресом 1815 р., визволена в теперішній війні з від російського панованя, повинна творити окрему самостійну державу. Границі сеї держави повинні покривати ся, загально беручи, з границями Конгресової Польщі. Війком від сього буде би відлучене кількох литовських повітів до Литви, конечно спростоване границі від сторони Німеччини, яке повинно бути як найбільше обмежене, і виконане берестейського договору з Україною що-до Холмщини, яке повинно по змозі як найбільше углядювати густіше польське населенє.

Так повинна виглядати самостійна польська держава. Розширенє її на німецькі і австрійські області колишньої Польщі є виключене.

З окрема виключене є відступленє Австрії до для польської держави Галичини, яка творить 26-13 проц. території і 28 проц. населеня австрійської держави і має незвичайне господарське значінє для Австрії.

Австро-польське полагодження не було би для Австрії ніякою компенсацією за відступленє Галичини. Сама персональна унія Польщі з Австрією не представляє для Австрії вартости, а тісніша прагматична злука Польщі з Австрією робила би вразі анексії Польщі Австрією.

Австро-польське полагожде-нє стрічало ся з прихильністю австрійських Німців з тої причини, що вони хотять побути ся Поляків з парламєнту. Та се можна досягнути також иншим способом: від-кременєм Галичини на основі акту з 4. паделиста 1916.

В кінці статя вказує на те, що австро-польському полагожденю противили ся би всіма силами Українці Східної Галичини, які не хотіли би належати до польської держави і які в своїх вимогах мали би поміч української держави. Коли б навіть Поляки хотіли дати Українцям автономію, то ся автономія инакше виглядала би в польській державі ніж в Австрії, для якої акцією правління може бути тільки як найбільше угляданє потреб окремих народів.

Як бачимо з сих виводів, політична думка

австрійських Німців, відвертаючи ся рішучо від австро-польського полагодження, вертає знов до ідеї відокремленя Галичини. Та коли австрійські Німці думають, що на відокремленє Галичини Українці лекше згодять ся за ціну якоїсь автономії в відокремленій Галичині,—то мусимо заявити, що вони мильть ся.

Ми домагаємо ся автономії не в відокремленій Галичині, гільки в Австрії, автономії через утворенє автономного українського коронного краю в Австрії. Тільки се може вважати український народ за полагоженє української справи в Австрії.

Українське посольство до Берліна.

Переважно Росіяни.

Львів, 26. червня 1918.

„Нова Рада“ з 20. с. м. доносить: Склад співробітників берлінського посольства майже набраний. З старих робітників посольства лишаєт ся тільки Козловський. Секретар посольства п. Ковій, не вважаючи на добрі референції про його роботу в посольстві, досвід і знання українських відносин, запросим лишити ся на службі від Ф. Штейнгеля не дістав. Більшість нових співробітників берлінського посольства — Росіяни.

Вїзд послів до Відня й Берліна затримуєт ся через те, що в державнім скарбі тепер дуже бракує грошей.

Гр. Сільва-Тарука переговорює про скликанє парламенту.

Львів, 26. червня 1918.

Міністерська рада, яка відбула ся передвчора під проводом цісаря, рішила ще раз почати переговори з парламентарними партіями, щоб довести до скликаня парламенту. Після пкінченя нарад цісар покликав до себе д-ра Зайдлера і гр. Сільва-Таруку, щоб з ними обговорити спосіб розвязки теперішньої кризи. З огляду на те, що польське коло займало несприятелі станазище супроти д-ра Зайдлера, примириме станазище супроти д-ра Зайдлера, цісар поручив, щоб гр. Сільва-Тарука навязав переговори з німецьким національним союзом, християнсько-супільними, німецькими соціальними демократами і Поляками.

Про таке порученє повідомив вчора гр. Сільва-Тарука виконуючий виділ німецького національного союзу в тим, що на слухай зміни кабинету не буде змінений дотеперішній політичний курс. Деякі віденські дзєвники визнають сїю заяву так, що вона відносить ся тільки до німецько-чеських відносин, а не до галицької справи, се-б-то, що політика будущего правительства не стояла би за поділом Галичини. Після тої заяви гр. Сільва-Тарука президія німецько національного союзу відбула нараду з провідниками християнсько-супільних, щоб порозуміти ся про спільну тактику обох партій.

Коли би переговори, які почав гр. Сільва-Тарука з парламентарними партіями довели до можливости скликаня парламенту, то гр. Сільва-Тарука одержав би імовірно порученє аложити новий кабинет. Про свої дотеперішні заходи висказав ся міністер рільництва оптимістично. Як що його стараня остались би безуспішними, то правив би дальше д-р Зайдлер поки що на основі ex lex.

Гр. Сільва-Тарука, теперішній міністер рільництва, належав колись до найблишого окруженя архикнязя Франц Фердинанда. За абсолютистичного правління гр. Шірка гр. Сільва-Тарука бажав підготовити скликанє парламенту і в тій цілі відбув наради з представниками обох Палат парламенту. Се приєднало йому симпатії парламентарних кругів і влекшує йому теперішнє завданє. Коли творив ся кабинет д-ра Зайдлера, вже тоді вказувало на гр. Сільва-Таруку, як на будущего президента міністрів. З певним недівірєм відносять ся до него Німці, вважаючи його чеським аристократом. Для заспокоєня Німців призначена сама заява гр. Сільва-Таруки, про яку ми вже згадували. Коли би Німці таки не набрали симпатій до міністра рільництва як кандидата на становище президента міністрів, то провід правительства обняв би імовірно бар. Банганс. Криза буде розвязана в найблизших днях.

Кр за політична і криза виживленя.

Польське коло проти берестейського мира.— Україна сповнила свої зобовязаня в справі доставки збіжя.

Відень, 24. червня 1918.

На засіданє буковинського Українського Клубу голова пос. М. Василько представив ось як теперішнє положенє:

Ми маємо дві кризи: кризу конституційну і кризу виживленя. Поляки хотіли би за обі звалити вину на Українців.

Польське коло, розвещене від давна всіми австрійськими правительствами, в четвертім році війни відмовляє державі своїх голосів для найкращіших правительственних предложень. Мотивує се тим, що берестейський мировий договір не здійснив до краю всепольських бажань, не утворив Великої Польщі, до якої належали би не тільки всі області Австрії й давнійшої Росії з польською більшістю, але також всі граничні часті Австрії і давнійшої Росії, а навіть Німеччини, хоч би там була тільки винкаюча меншість Поляків.

Прилученє Холмщини до Української Народної Республіки і поділ Галичини на національній основі обявляють Поляки як савиз belli.

Заохочене минувшістю, де панованє Поляків над мільонами австрійських Українців було при кождім важнім парламентарнім голосованю що раз більше укріплюванє, польське коло домагаєт ся тепер за короткорочевий бюджетову провізорію і найкращіші воєнні потреби такої заплати, щоб не рати фікувати берестейського договору, щоб отже поважна монархія допустила ся зломаня договору супроти нової, тільки що відродженої держави, — що більше, щоб Австрія також надала з боку свого союзника Німеччину в справі його оправданних домагань що до стратегічного забезпеченя границь. Коротко кажучи, за

ухвалене короткореченцевою бюджетовою провінорії Австрії мусить зійти в війні з відступленем не тільки польської часті Галичини, але такомукраїнської Східної Галичини; Німеччина має творити новий Польській доступ до моря і зректи ся всякої стратегічної користі з побідного походу проти Росії; Україна, яка понесла глибокий мир і сим дала почин до дальших мирових договорів на Сході, якої признає відношене до осередних держав має на будучність найбільше політичне й господарське значіння, має бути зломане договору зі стороною осередних держав зов загибана в обійми Росії, — все те в тій цілі щоб як одиниці побідник з війни вишлалася Польша з влученням областей, до яких вона не має ніякого права і з відірванем австрійських посілости.

Війська Німеччини і всіх народів монархії визволили Конгресову Польшу, а тепер пледи цих побід мають зібрати тільки Поляки, а їх освободителі платити тільки кошти. Все те за голосоване за одною бюджетовою провінорією Австрійсько-німецьким партіям член теперішнього правительств д-р Твардовський й представляє дуже зручно справу так, що ходять тільки о усунене небажаного кроку, якого гр. Чернін допустив си в Берестю, і польське ждло готове далі підирати австрійську державу. А що д-р Твардовський представляє при тій справі так, ніби-то до його погляду прихильність ся гр. Буріан і президент міністрів Векерле, то се мусило окремих німецьких політиків, які не опановують важкої проблеми східних питань, укріпити в переконанню, ніби-то найміродатнійшій особи в державі стоять за д-ром Твардовським. Тому не диво, що серед таких обставин німецькі партії в своїй жертволюбності для інтересів держави дали си втягнути в переговори, хоч основа переговорів є просто ворожа німецьким інтересам.

Австрійські Німці мали від початку війни досить нагоди бачити відношене не-німецьких народів до них і до держави і мусили переконатися, що власне ми Українці від першого дня війни до нині разом з ними стоїли вірно при Австрії, не хочачи порушувати також союзу з Німеччиною, отже без „екстратур“, хоч власне наш край наслідком російського суцідства і російських інвазій був виставлений на найбільші моральні покуси і матеріальні шкоди. Тому я переконаний, що всі польські заходи скинути на нас вину за теперішню парляментарну кризу не владуть си, та що Німці, поставши польськими за тими перед питане: згода на великопольську програму і тим самим зменшене Австрії та відірване симпатій відродженої української великої держави, або охорона австрійських Українців перед тим, щоб вони проти власної волі відійшли з Австрії під Польшу, — мусять стати по нашій стороні. Вірю також, що вірність австрійських Українців до царя й держави підчас чотирох літ війни охоронять їх також від того, щоб вони по мовці австро-польської програми мали остати на далі рабами польської нації в Галичмі.

Ми, буковинські Українці мусимо ще особливо застерегти ся проти плану влученя Східної Галичини до будучної Польщі, бо тоді були би ми зовсім відірвані від монархії.

Що до кризи виживлення, то тепер багато іронізують ся про „хлібний мир“ з Україною. Повне недописане австрійського уряду виживлення довело населеня до зрозумілого розворушення і тепер з одної сторони винні чинники, а з другої незорієнтовані або ворожі до Українців газети старають ся звалити вину на „недописане дозову з України“. Тимчасом є фактом, що без берестейського мира теперішня криза виживлення була би вибухла вже перед місяцями. Від початку цвітня приходять збіже й інші предмети поживи з України й Бесарабії до Австрії. Очевидно не тільки, скільки нам треба, але в такій кількості, що кризу виживлення відсунено власне аж на тепер. Далі остає отвертим питане, чи не були б ми дістали більше, коли-б було остало при власті те українське правительство, з яким ми заключили мир і коли-б — як воно свого первісно хотіло — ми були йому оставити збіжане збіже.

Я був присутний при переговорах в сій справі в Києві і знаю, що українське правительство проти своєї волі сповнило наше домагане, на яке особливо уперто настоювали міродатні чинники нашої централі виживлення, щоб ми самі збирали збіже, а українське правительство щоб давало нам по змові тільки моральну асистенцію. Сеї не відмовила нам ані Рада, ані певне також теперішній гетьман. Отже з української сторони до держави зобовязаня. Що наш апарат збираня збіжа також на Україні не дописав, за се чейже не можна винити українського правительств і тому не може бути мови про зломане договору з його стороною.

Для збираня збіжа було також важке, щоб ми в заміну привезли як найбільше товарів на Україну. Бою ся, що сього зобовязаня не додержано.

Важке було також, щоб український селянин не думав, що наші війська прийшли на Україну в тій цілі, щоб реституувати там зневиджених селянами поміщиків, чи віддати поміщикам землю, розділену вже між селян. Здасть ся, що й тут з нашої сторони заряджено різні міри, які селяни зрозуміли як оборону поміщиків, чим погіршено їх настрої до нас.

Наші міродатні чинники певне все те знають, тому на мою думку вони ніколи не рішать ся з тенденційних обмивень що-до зломаня договору зі сторони української держави вивести право уневажнитя берестейський мир, який зрештою Німеччина вже ратифікувала.

на сході. Посли вказали на те, що Твардовський як член правительств веде від доашого часу переговори з політиками в наміром повалити мировий договір, заключений австро-угорською монархією з Україною, а то в інтересі польських анексіоністів зяті сироти української держави. Твардовський пішов навіть так далеко, що в різних часописах проголосив неподільність конгресової Польщі і злуку неподільної Галичини з польським королівством як перішню вже з австрійського боку правительственну програму. Такий поступок стремить до відірваня часті австрійської державної області. В наслідок того домагають ся Україні зяви шефа правительств, чи він годить ся з тими вступами члена правительств і чи готов спинити роботу Твардовського. Президія УПР. запротестувала також проти того, щоб угорський міністер д-р Векерле вишувал ся до польського питаня і офіційно висказував ся проти поділу Галичини.

Мечем чи обопільним порозумінням?

Дебата в німецькій парламентарії в справі мира.

БЕРЛІН, 25. червня (ТКБ). В німецькій парламентарії вела ся дальша дискусія над бюджетом в другім читанню. На початку засіданя забрав голос державний канцлер гр. Гертлінг, який вказав на те, що кождо дотеперішню готовність німецьких державних мужів в справі мира противники з розумом поминали, не зрозуміли головню становища канцлера супроти звісних 4-ох точок президента Вільсона, які означив канцлер, як можливі основи для загального мира, а на які Вільсон не дав ніякої відповіді.

Відтак обговорював канцлер останнє промову державного секретаря д-ра Кільмана, яку широкі круги прийняли менше або більше неприємливо. Ціліє промови д-ра Кільмана було — по думці канцлера — вигадати відповідальність неприятелів за продовжуване сеї страшної війни. Вкінці серед бурливих оплесків заявив гр. Гертлінг, що не ма й бесіди про ослабленя енергійної волі оборони, або захитане німецької певности побіди.

Державний секретар д-р Кільман полемізує з вчорашніми зволаннями п. Вестарна і стверджує, що воєнні успіхи без дипломатичних переговорів не можуть привести до кінця.

Пос. Найман (пост. народня партія) твердить, що ніколи не буде можна досягнути абсолютної побіди. Крім військових способів належить ужити духа, думки і совісти народів, бо инакше війна протягнеть ся в безконечність.

Пос. Штретземан (нац. ліб.) характеризує вражнє вчорашньої бесіди д-ра Кільмана як прямо реторуюче і боліє мад словами державного секретаря, начеб військові успіхи не вистарчали до того, аби довести до мира. Мир на сході дали се розмови державних мужів, ані революцій парламентаріїв, тільки Гіндебург і Людендорф. Обговорюючи проживні трудности з

се так, а не инакше, нехай послужать доказом отсі сивхветки теперішних т. зв. українських урядовців.

Найвищим військовим урядовцем на Поділі є генерал-губернатор отаман Сероцький. При вступленю на свій уряд з наміром прощаня свого попередника, дуже широкое Українця отамана Івашиньки, недвезначно зявив, що він буде стремити до того, щоб невідільна, сувільна Росія як найскорше запересла. Не знаю, як відніє ся до того його штаб, однак знаю, що тепер його штаб не має найменьшого голосу в імі засади — „не розвуждать“. По українськи і одного слова не знає, інтереси українського громадянства є йому зовсім чужі, ніде з українських товариств або в українських домах не буває, зате з найбільшою погордою висказуєт ся про все українське, що мало навіть місце, коли австрійські офіцери прескили його на бляв, на який запрошено усіх Українців.

З політичних урядовців заслугоє на увагу сам губернатор, нині т. з. губерніяльний староста Кісельов. Колишній мировий посередник в Проскурові є родом Москва, а не навиджений населенем давніше, як урядовий доставець для російської армії з найгіршою славою. Як адміністратор любив усе взоруват ся на „Муравелі вешателю“, як суспільний діяч найзавзятійший ворог українства, в часі війни такийже ворог осередних держав, при чім екакував незвичайну енергію як агітатор цілковитого розгромленя осередних держав. Опісану повисше систему донесів управляє в найбільшій мірі з цілою прецизією свідомого і добільного урядовця і сина деспотичної Росії.

Правда, ви добре виховані і думаете, що шахарітвом, простакією і демещіетвом займаєт ся лиш суспільне шумовине, однак тут инакше. Як далеко посуваєт ся пегань, нехай свідчить се, що навіть дуже прихильний польській шляхті генерал в Каміниці шкиснув за двері двох репрезентантів шляхти пп. Старжевського-Старжинського і Червінського. Все ж віра в ті дечоси має як найфатальнійші наслідки для ідеї української держави.

Теперішні урядовці, хоч мають українську міліцію і війско, ніколи не арештують нікого, а роблять лиш доноси (очевидно неправдиві), а австрійська власть переводить арештованя. Через се вони перед народом ухедять за зовсім невинних, а

пояснюючи мужикам в і блага теперішньої Росії, і через се звертають ся симпатії до сегодньої республіканської Росії, щоб в відповідний час використати сю симпатію для „єдиної неділимої“, очевидно реакційної Росії. А що

се так, а не инакше, нехай послужать доказом отсі сивхветки теперішних т. зв. українських урядовців.

Повітовий старостою є найзавзятійший русифікатор царських часів, куман Бобриського і Евлогія Гончарова. Він некровавтоє Дудикевича в Галичмі і він автор

се так, а не инакше, нехай послужать доказом отсі сивхветки теперішних т. зв. українських урядовців.

Повітовий старостою є найзавзятійший русифікатор царських часів, куман Бобриського і Евлогія Гончарова. Він некровавтоє Дудикевича в Галичмі і він автор

се так, а не инакше, нехай послужать доказом отсі сивхветки теперішних т. зв. українських урядовців.

Повітовий старостою є найзавзятійший русифікатор царських часів, куман Бобриського і Евлогія Гончарова. Він некровавтоє Дудикевича в Галичмі і він автор

се так, а не инакше, нехай послужать доказом отсі сивхветки теперішних т. зв. українських урядовців.

Повітовий старостою є найзавзятійший русифікатор царських часів, куман Бобриського і Евлогія Гончарова. Він некровавтоє Дудикевича в Галичмі і він автор

се так, а не инакше, нехай послужать доказом отсі сивхветки теперішних т. зв. українських урядовців.

Образки з українського Поділя.

Під австрійським владом. — Українські влаоти. — Українська інтелігенція і Галичські Українці. — „Томе Шалерсен“.

В дорозі до Камянця на Поділі ви мусите спинити ся в першій більшій місті за кордоном в Проскурові. Сотки людей закованіють дворечь зеліничці, бо звідси переходять ся шляхи до Києва, Одесси, Біародочиня і Камянця на Поділіє. Кождий приїзд поїзду флюєт ся масу людей і менший або більший відділ підходить до поїзду, щоб зупинити ся. Оказаче військова патруля утворила кордон і на малярській мові кричить. Деякі мимо того переходять кордон, уповаживши до ізда подорожнєю картою і подорожнєю документам. Та в тій хвилі летять вони в клувками до своїх товариств подорожні петручки рукою, густо-часте при помочи прикладу криса або нога. Всі стовівають на місци. А се-ж нічого — се приказ задержати ся так довго, аж давні пасажирки окустять воїад. Вам приходять лиш на гадку, скільки таких приказів видасть ся денно, скільки тяжчево, а скільки на місяць, скільки на город, скільки на повіт, а скільки на губернію, і в таких дуже інтересім мірнованю ви їдете до Камянця, столиці Поділя.

Старинний сей город в дуже хорашім положеню, з турецькою кріпостою, з турецьким мечетом, переміненім на костел, з майже чисто жидівським середмістем (60% населеня), яке окружає Свотрич, що пливе глибоким до 10 м. руслом, яке має дуже мало води. Поза Жидами 50 тисячє населенє розмістило ся на „Новім плані“, українських і польських філярках, та на „Підзамчу“, серед чужих хілі та бульварів. На вулицях рух, все ж на почуваете себе дома, або коли точет — в Будапешті, як-би не мова середмістя — московсько-маргенова.

Австрій. Бесідник висказує вдоволене, що Німеччина помагає своїй союзниці, який він на себе перший удар зі сторони Росії, або з боку сїєї тїгар з Німеччини. Бесідник є дуже активний т. зв. австро-польський і полагожденню польської справі і не може згодити ся на утворення самостійного польського королівства, тим більше, що на пещім пляні мусить стояти справа за безпеку німецьких границь.

Пос. Гаазе (незав. езд.) стверджує, що Німеччиною прагнуть тільки військова автократія для якої Гертаг і Кільман є тільки фігурами. Бесідник критикує огносно політику на сході і заявляє ся за миром на основі порозуміння.

БЕРЛІН, 25. червня (ТКБ). Головна комісія німецького парламенту прийняла мирний договір з Румунією.

Страйк в Будапешті.

Становище правительства.

БУДАПЕШТ, 25. червня (ал.). Страйк три тижні дає. Робітники живи військового приказу не кидали ся до праці. В робітничьких організаціях заявляють, що страйк сїей має загальний політичний характер. Усі чекають з напруженням на наступне засіданє парламенту, бо на денним порядку стоїть справа робітничького страйку.

БУДАПЕШТ, 25. червня (ТКБ). В парламенті перед переходом до загального порядку обговорював пос. Л'оваші і заворушення серед робітництва і заявив ся за мирним полагожденням сїей справи. Робітники домагають ся уступки з фабрик жандармерії а не війська, крім сього домагають ся усунення правительства, бо воно не заступало ся належито за виборчою реформою.

Президент міністрів д-р Векерля заявив, що справді в більшій часті фабрик застановлено працю і що дневники не виходять, наслідком чого ровходять ся по світі різні несправдливі вісти. Розкинено летучі листки, в яких скажано, що вже в кількох днях обіймає власть нове правительство. Се абсолютно неможливе, щоб власть могли виконувати поодинокі, проторично утворені організації робітничих рад. Бесідник відпирас закиди, наче правительство замучувало обнизити платню робітникам і наче стачало між короною і народом та заявив, що с об'явкою Мадєрив не покидати трусливо своїх становищ. Відтак звинув. послів, аби не дожидали одиви до огня і звернений і сторону лівиці, заявив: Ви є теми, які сприяють мирне полагождення справи (Признає правниці, гамір на лівиці).

Відтак слїдувала дебага над предложенем в справі виборчої реформи.

Французька поміч для Італії.

БРНО, 25. червня. Французьке правительство закинуло для цивільного руху найважливіші земляничі ділі, які ведуть до Італії. Незадоволені освободження „волярської Русі“, автор усіх егуаційних клевет про нерезалдуване „русских“ в Галичині і він найбільший і найнебезпечнійший ворог Австрії. Своїми русофікаторськими планами і заходами так заснавидженний населенню, що саме імя Гемчаров викликає страх і обмерзінє серед населеня. За те сегодня як наемний на вид свідок усього, мож він се населенє завести там, де йому треба, як адібний і прворний чоловік, хотьби йому в олівій шкоді його помічник Потутаєв, що є в слїдстві за спроневіренє як колишній інтенданський водковник.

З тєї самої компанії походять і мачальнік „каземної палати“ (президент дирекції шварбу) Броський. Як дуже адібний чоловік і знаменитий русофікатор, був доданий тр. Бобрінському у Львові в часи інвазії як заступник фіскальний інтересів Росії. Тут перевели в діло все те, що сам пропагував в Росії, а як правий дорадак Бобрінського нищив все, що було українське і австрійське. Сей грішний ворог України і Австрії є досвідний адміністратор і має обмежений вплив на губернатора та на старосту повіту і фактично править губернією і надає тон і напрям цілій політиці губернії. Найновіший розпорядок губернатора, який зносить автономні тіла урядові (вони однієї тепер українські) і який є безправством зі становища навіть гетьманської конституції, кажуть, є його помислом.]

Сі найважні урядові зачислюють в своє товариство, себто в товариство давних російських націоналістів, також барона Майделя, начальника окружного суду, та ціле число менших урядовців, що слїпо вже виконують добре обдуманий і доцільний плян, який усі, навіть не інтелігенти зрозуміли, лиш не розуміють ті, які перші повинні з'орієнтувати ся. Для них вистар-

чайно великі транспорти війск находять ся в дорозі до Італії. Французька преса стверджує, що Франція висилає помічні війська.

Льойд Джордж про воєнне положення.

ЛОНДОН, 25. червня (Рейтер) У відповіді на інтерв'ю дає міністер прем'єр Л'ойд Джордж такий образ воєнного положення: „Добрі американські війська, які прийшли до Європи, вистарчать, аби влохотити союзників і розчарувати ворогів. Нема сумніву, що союзники будуть небавом на заході мілітарно сильніші від Німеччини. В найблизших місяцях положення може ше непокоїти, але тоно буде поступенно поправлятись в користь антанті. „Стоїмо на передодні великих подій. В найблизших днях прийде до великого бою, від якого може залежати вислід сєї війни“. Союзники не були ніколи ліпше приготовані до удару, чим тепер. В Росії панує хаос. Невизність до Німеччини, головню в окупованих областях зростає з кожним днем. Росія тепер більше, чим коли-небудь готова взяти участь в широкім руху, в цілі викинення Німців з рідного краю. Дступ до Росії є тепер тяжкий, але для Японії дорога отвєрта. Події в Італії є дуже обіцяючі. Стоїмо під вражінєм великих подій на заході. Небезпека ше не минула, труднощі є великі, але труднощі осередних держав нескінченно більші.

Завв'яті бої між Асією і Півною.

ВІДЕНЬ, 25. червня (ТКБ). Урядово:

Прський фронт між Асією і Півною був вчєра знов тереном завв'ятх боїв. Неприятель напружав усі сили, аби відзисати становища на горбах, які ми заняли 15. с. м. На Монте ді Валь-Белю, Колю дель Россо, Ассольоне, Солярольо, та Монте Пертіка борець ся завв'ятю через більшу часть дєля. Італійцв всюди відверто, в многих місцях протинаступами.

Надходячі донесеня описують вишшу над усі похвали поставу пізоти і артилерії, які брали участь в бою і згадують спеціально про полки піхоти ч. 9 („Salizaner“), ч. 53 (Хорвати), ч. 114 (дол. і гор. Австрія), ч. 120 (зі Шлеска) і босн.-герцег. полк ч. 4.

В області Монтельо і на південь відтам висувають ся неприятель стезними відділами до Півни. В об'яксти Сан Дєна війська забезпечуючі зміну берега, яку виконували наші дивізії мусїли в останніх днях выдержати сильні ворожі наступи. Ми змогли свої рухи також й тут перевести нієля вплину, без втрати воєнного матеріялу.

Від 15. червня с. р. втратили Італійці над 50.000 людей в полоненнях, в тім до 1.300 офіцєрів. Загальні втрати неприятеля можна числити що найменше на 150.000 людей.

час, що польська шляхта йде рука в руку з тими людьми, не звертаючи уваги, що вона пішла би і проти власної держави, колиб та творила ся на демократичних основах Української Народної Рєвубліки.

Українська інтелігенція робить усе, що в її силах, щоб здоху запобігти. В наслідок того її абсорбує шлюкватє політика, а богато важних справ чекає педагоженя. В тих справах повинні вємогти галицькі Українці. На жаль дєхто в перебуваючих тут Українцв мішаєть ся в політку і проти них звертаєть ся ненависть тих, проти кого вони йауть, себто українського громадянства.

На Заході.

Полєнено над 60 Американцв і Французв.

БЕРЛІН, 25. червня. (Вольф) Урядово: Група кн. Рубрєхта: Протязом дня уміркований гарматний огонь вєчером в деяких відтинках в-дїни. Стєжня діяльність остала жива. На півдєнь від Скарпи і на західнім березі Аврв взяли ми полонєних.

Група кн. наст. прест.: По сильнім огнєм приготованню златакував над неприятель на північній березі Еліи. В протинаступі його відперто.

Група кн. Альбрєхта: Число Американцв і Французв, взятих вчєра до неволі на захід від Badon-Шєр брандєнбургсько і туринською краєвою обороною збільшило ся до над 60.

НОВИНКИ.

Львів, 26. червня 1918.

— Відзначенє архиниєл Манєл. В понєділок 24. с. м. прибув до групи майора архикн. Макс полєвий маршалок арх. Фрїдріх і передав йому на імперське припорученє лицарський хрєст ордену Леопольда з воєною декорациєю і мечами ає здобутє Боссо Альто і відбитє численних італійських протинаступів.

— Творєнє української армії. Покликанє урожденних в 1899 р. до українського війська має наступити в жовтні с. р. Тепер виготовляють ся списи підлягаючих покликанню. Рівночасно покликанє в цілій державі зв'язанє з великими труднощами. Тому на Лівобережю, яке пізнійше увільнено від большевиків, покликанє відбудеть ся пізнійше.

— Зїзд прєдставників земств України ровпочав ся 18. с. м. в Києві. На зїзд прибуло над 130 делегатів, які прєдставляють земства 11 губерній України. Проводить в'їздом голова київської губерніальної земської управи і голова Союзу земств С. Петяюра.

— Під румуньским арємом. Одеськє „Вільне Життя“ дєносить: В Акєрмані по розпорядженню вишшої румунської влади без вказаня причин зачинєні українські педагогічні курси. Члєк повітової земської управи Стєпаніз висланий в Київ з припоручєнням робити заходи в справі продовженя курсів.

— Заряжєнька катастрофа в Києві, як довідуємо ся, загрожувала також житю проф. М. Грушевського. Підчас вибуху завалила ся аж до оснєв дім, в яким жила на Звіринці його сім'я. Дім сєй був віддалений і км. від місця зряву. Наслідком удару воздуха завалила ся перєнда, упала стєля і потрїскали та облетіли всі стїни. На щастє сім'я проф. М. Грушевського і він сам були неспрсутні!

— Осьма воєнна позичка. З хвилєю оповіщеня рєчєнця підписуваня VIII. воєнної позички, віднято з усіх сторін акцію для сполучєня всіх фінансєвих сил до перевєдєня назвєреного діла. Великі і малі фінансові інституції, підприємства, стєваршєнє і поодинокі особи, всі виявляли зрозумінє для ваги і значия сєй воєнної позички, а сила субскрипції велєть надїятись набувалого успіху, що перевєдєть висоту хвилєт всі дотєперішї воєнні позички. В тепєрішій хвилі, коли більше як коли небудє похвувєть ся потреба землєнєя тих усіх сил, мусять надїтись средства на шасливе докінчєнє діла. Як населєнє цілої держави в напруженю увагою слїдить хід боїв на фронті і жадає від своїх синєгероїв-воєнів оборони, так само знов наша армія ждє від цілого населєня помочи і достави всєго того, що для армії кєнєчно потрібнє. До успіху VIII. воєнної позички причинить ся в великій мїрі акція за житєвим обезпачєнєм в VIII. воєнній позичці, яке кожний Українєць повинєн закљичити тїльки в однихом українським Товаристві взаїмних обезпачєнь на житє і рєнти „Каряті“ у Львові (вух. Руська ч. 18).

СПЕЦИОТНИ.

Четвер, 27. червня 1918.

Нижі: греко-кат.: Еласєс і Мєт. — рамє-кат.: Володєвєч. Зєвтра: греко-кат.: Амєс і Брєк. — рамє-кат.: Лєва пєлє.

Пєдїр! Сєкіл ІІІ у Львові, при вул. Городецькій ч. 95, уряджє в недєлю 30. червня с. р. Великий Фєстив з танцями. Музика Зелєвичиєв. Буфєт прєдєдєсєний. Початок о год. 3 і по долудин. Чистий дохід призначєний на будову власної хати Сокола ІІІ. Просимо о члєслєнну участь. — Стєршина. 1359 1—3

Пєдїр! Стєрї будинки як хати, стєдєли стєляє вського розміру в добрім стані т. с. ділєком зварєвє дєрєво, будовані в спосіб віддєляєнький, як і інших будівляєньких матеріялєв дєкєгарчєть фірма Рибак Тимотєй Заєчєвєч Катруєч ч. 7. 1195 13—36

